

Kárpátalján jártunk

Péntek

Eljött a péntek is. Szerintem a héten ez a napunk volt a legsúfoltabb. Ezen a napon nagyon sok helyen jártunk. A reggeli előkészületek után egy főpróbával indítottuk a napot az iskola könyvtárában, ahol utoljára elpróbáltuk a gyerekeknek szánt előadást a gyermekotthonba.

Ezután elkezdődött az önkénteskedés.

Mindenki kiválasztotta azt a feladatot, ami neki szimpatikus volt. Kertrendezés, gyomlálás, gereblyezés és kerítésfestés közül lehetett választani. Véleményem szerint ennyire még senki nem élvezte a házimunkát. A legmókásabb feladat mégis a kerítésfestés volt. Ezzel kapcsolatos személyes élményem az volt, mikor én és az egyik barátnőm befestettük a tenyerünket, és ott hagytuk a tenyérlenymomatunkat a kapu előtt.

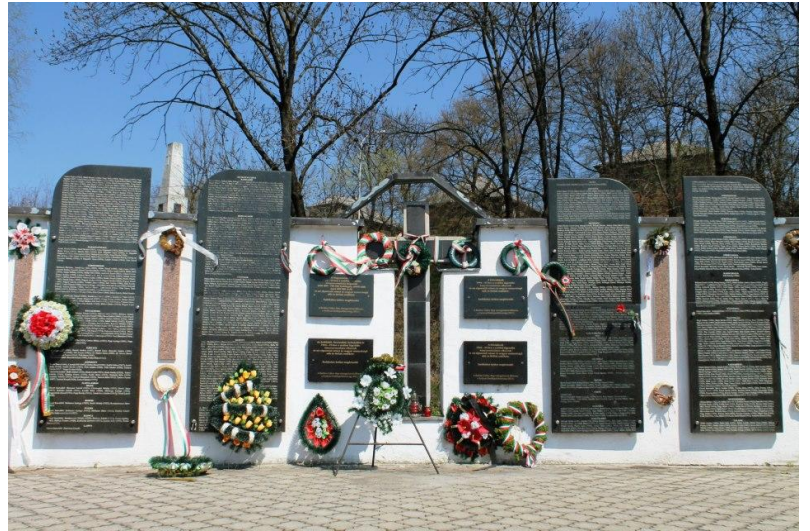

A kertrendezés után megkezdjük a kirándulást:

Első megállóhelyünk a Szolyvai emlékpark volt.

Itt azokról a kárpátaljai magyarokról emlékeztünk meg, akiket 1944 őszén gyűjtőlágerbe zártak. A bevonuló szovjet csapatok nyomában érkező belügyi egységek a magyarok és németek által lakott településekről minden 18 és 50 év közötti férfit összeszedtek, és a Szolyván kialakított gyűjtőlágerbe zártak. Az embertelen bánásmód, az áldatlan körülmények, és járványos betegségek miatt több ezren lelték itt halálukat.

Szolyván a volt gyűjtőtábor helyén 1994. november 27-én avatták fel az emlékparkot; a fekete márványtáblákon 124 település több mint 12 ezer áldozatának állítottak emléket. Tiszteletünket kifejezve mi is megkoszorúztuk ezt a helyet.

A következő állomás a Munkácsi vár volt.

A Munkácsi vár Kárpátalja legnevezetesebb, legszebb történelmi műemléke, amely fontos szerepet játszott a magyar történelemben.

A csoporttal körbejártuk a várat, Samu bácsi, az idegenvezetőnk elmesélte a történetét, hogy kik jártak itt, mennyi uralkodó tulajdonában volt a vár. Egy szobornál is megálltunk a vár udvarán, amiről Samu bácsi azt mondta, hogy ha megfogjuk az ujját, és magunkban kívánunk egyet, majd elmegyünk előtte, akkor a kívánságunk valóra válik. Ez a szobor sok diák érdeklődését keltette fel, és sokan ki is próbálták. (Remélem valóra vált a kívánságuk.) Végül megkoszorúztuk Zrínyi Ilona és II. Rákóczi Ferenc szobrát.

Utolsó állomásunk a gyermekotthon volt.

Mikor megérkeztünk, a gyerekek már a helyükön ülve, izgatottan várták az előadást. Megkezdődött a műsor. Két dalt énekeltünk, gitárkísérettel, majd igéket mondtunk, és végül a kárpátaljai diákok adtak elő egy kedves, tanulságos műsort, aminek az volt a címe, hogy „még több kólát”. Az előadás után az ebédlőben kaptunk egy kis enivalót. Itt egy kicsit falatoztunk, majd elmentünk a gyerekekkel beszélgetni és játszani. Volt, aki még a játszóteret is kipróbálta a gyerekek kedvéért, annak ellenére, hogy már kinőtte. Ez volt számomra a legkedvesebb emlék, mert láthattam, hogy mennyire örülnek a gyerekek nekünk, és örültek, hogy játszhattak velünk.

A nap végén találkoztunk a fogadó családokkal, és az estét már nem a kollégiumban, hanem a családnál töltöttük. Én nagyon jól jártam a családommal, mert nagyon kedvesek voltak, és mindig a kedvemben jártak: szóval nagyon jól éreztem magam velük. □

Nekem jobban tetszettek a Kárpátaljai önkéntességi feladatok, mert például a gyermekotthonban a gyerekekkel sokkal jobban el tudtam beszélgetni, játszani, mint az idősothonban még Budapesten, ahol szintén jól éreztem magam, csak a gyerekekkel jobban ki tudtam kapcsolódni. De szerintem a budapesti és a kárpátaljai feladatok is nagyon jók voltak, mert mindent együtt csináltunk, és mindannyian jól éreztük magunkat. □